

تأثیر رویکرد مشارکتی بر بهبود روند سازماندهی و بهسازی بافت های فرسوده شهری (نمونه موردی: شهر اهواز)

رحیم آل طی ۱، مسعود اولی پور ۲*

۱ - گروه مهندسی عمران، واحد اهواز، دانشگاه آزاد اسلامی، اهواز، ایران

Email: Rahim.aletaha@gmail.com

۲ - *گروه مهندسی عمران، واحد اهواز، دانشگاه آزاد اسلامی، اهواز، ایران

گروه مهندسی عمران، دانشگاه شهید چمران، اهواز، ایران

Email: Oulapour.m@scu.ac.ir

چکیده

بافت های شهری در طول زمان دستخوش فرسودگی می شوند و کارایی اولیه خود را از لحاظ کارکرد وضعیت کالبدی از دست می دهند. فرسودگی بافت های شهری باعث کاهش کیفیت زندگی و دسترسی به امکانات مناسب شده و به تدریج ساکنان اولیه این بافت ها به مناطقی از شهر که از لحاظ کالبدی نوسازتر و از لحاظ خدمات و تأسیسات دارای امکانات بهتری باشند مهاجرت می کند و بتدریج ساکنان این بافت ها با قشر ضعیف تر از لحاظ اقتصادی، اجتماعی و تحصیلی جایگزین می شوند و گاهاً مناطق فرسوده به مناطق جرم خیز و بزه خیز تبدیل شده و به پناهگاه و ماوای افراد بزهکار تبدیل می شود. نظر به اینکه این بافت ها گاهاً مناطق بسیار وسیعی از شهرها را تشکیل می دهند و با توجه به سیانت از منابع طبیعی و محیط زیست، بازسازی و باززنده سازی بافت های فرسوده در تمام دنیا امری اجتناب ناپذیر است. شهر اهواز از لحاظ بافت فرسوده دومین شهر ایران است و بافت های فرسوده آن جمعیت زیادی را در خود جای داده است و بازسازی آن در طول زمان امری اجتناب ناپذیر است. لذا با توجه به ضرورت بازسازی این بافت ها در شهر اهواز و نظر به اینکه جلب مشارکت ساکنان بافت فرسوده اهواز جهت سازماندهی و بهسازی این بافت ها از ضروریات کار است. این پژوهش با موضوع بررسی فرایند سازماندهی و بهسازی بافت های فرسوده با رویکرد مدیریت مشارکتی و ارائه راهکارها (مطالعه موردی شهر اهواز) می پردازد. روش پژوهش مورد استفاده در این پژوهش TOPSIS می باشد. نتایج پژوهش نشان می دهد که بازنگری در نحوه مواجهه با مسائل و مشکلات موجود در بافت های فرسوده بخش اعظمی از مشکلات موجود در این زمینه را برطرف خواهد نمود.

واژه های کلیدی : واژه های کلیدی: فرسودگی، بافت های شهری، بهسازی و نوسازی، اهواز.